

Μεγαλόφυλα

Ἡ Μ. Δούκισσα Ἀλεξάνδρα (ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ της)

ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Πάλι μᾶς λένε πῶς θὰ φύγῃς
 Νὰ πᾶς σὲ μέρη μακρινά,
 Καὶ τὸν καὶμὸ σου θὰ τραβοῦμε,
 Γλυκὸ πουλί, παντοτεινά.

Θ' ἀπλώσῃς, λένε τὰ φτερά σου
 Ἄλλοῦ νὰ κτίσῃς τὴ φωλιά,
 Ἐκεῖ ποῦ κελαῖδούν καὶ σμήγουν
 Κεῖ ἄλλα περήφανα πουλιά.

Ἄρά γε νᾶνε πάλι φέμμα
 Αὐτὴ ἡ πίκρα κ' ἡ χαρά;
 Μᾶνε στὴν τύχη μας γραμμένο
 Ἦπως θὰ μᾶς φύγῃς μιὰ φορὰ!

Δὲν ἔχ' ἐδῶ δάσος γιὰ σένα
 Ποῦ νὰ πετᾷς μέσα μ' ὄρμη,
 Δὲν ἔχει λίμνη ποῦ νὰ λούσῃς
 Τὸ φιλισένιο σου κορμί.

Μὰ ὅπου κ' ἂν σὲ ρίξ' ἡ μοῖρα,
 Στὴ δύση, εἴτε 'ς τὸ βορεῖά,
 Γιὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ φυλάξῃς
 Μὲς τὴν καρδιά σου μιὰ μεριά.

Καὶ ἀφοῦ κτίσῃς τὴ φωλιά σου
 Καὶ λατρευθῇς ἐκεῖ ποῦ πᾶς,
 Νὰ μὴ ξεχάσῃς τὴν Ἀθήνα
 Ποῦ τώρα τόσον ἀγαπᾷς.

Θὰ ὄρῃς αὐτοῦ κήπους καὶ δάση
 Ἄλλα καὶ μαύρη καταχνιά,
 Κ' ἴσως μὲ λύπη θὰ θυμᾶσαι
 Τὴ φωτεινὴ σου τὴ γωνιά.

Καὶ ἂν καμμιά φορὰ σοῦ τύχῃ
 Νὰ νοιώσῃς πόνον 'ς τὴν ψυχὴ
 Ὅ στεναγμὸς σου 'ς ταῖς καρδίαις μας
 Ἀπὸ μακριὰ θὲ ν' ἀντηχῇ.

Ἄνοιξες τότε τὰ φτερά σου
 Καὶ μὲ τ' ἀέρι τῆς αὐγῆς
 Ἔλα ἀπὸ λήιο νὰ χορτάσῃς
 Καὶ ἀπὸ λούλουδα τῆς γῆς.

Νὰ ὄρῃς τὸ κύμα τοῦ Φαλήρου
 Ἦ δὲ νύφη νὰ χαμογελά,
 Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ πάνω
 Νὰ σκόδη καὶ νὰ τὸ φιλά.

Καὶ 'σὰ δροσίσῃς τὴν ψυχὴ σου
 Καὶ τὸ κορμί σου τ' ἀπαλό
 Γυροῦντες πίσω καὶ πηγαίνεις
 Πάλαι, πουλί μου, 'ς τὸ καλό.

Ἐμεῖς ἐδῶ θὰ σ' ἀγαποῦμε,
 Κι ὄλο θὰ σ' ἔχωμε 'ς τὸν νοῦν,
 Γιατὶ ποτὲ δὲν λησμονοῦνε
 Καρδίαις ποῦ κλαίει καὶ ποιοῦν.

Custave Laffon